

Sygn. akt I C 1634/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **32.524,62 zł** (trzydzieści dwa tysiące pięćset dwadzieścia cztery złotych sześćdziesiąt dwa groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **6.448,07 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej J. M. kwoty 32 524,62 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, iż pozwana w dniu 10 lutego 2012r. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę bankową nr (...), na podstawie której otrzymała określoną kwotę pieniężną z obowiązkiem jej zwrotu na warunkach określonych w/w umowie. Pozwana jednak nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych. Następnie przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności zwartej w dniu 23 czerwca 2015r. została zbyta na rzecz (...)z siedzibą w K.. (...)następnie w dniu 9 lipca 2015r. scedował przedmiotową wierzytelności na rzecz strony powodowej.

Postanowieniem z dnia 10 października 2016r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie wobec stwierdzenia barku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Strona powodowa na wezwanie uzupełniła braki pozwu oraz uiściła uzupełniającą opłatę od pozwu.

Pozwana w piśmie z dnia 20 stycznia 2017r. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów na jej rzecz. Przyznała, iż zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o kredyt w 2012r., ale całe środki pobrał jej ówczesny partner i przeznaczył na zakup pojazdu. W kwietniu 2013r. samochód został sprzedany, a kredyt spłacony w całości. Nie

otrzymała żadnego pisma od Banku z informacją o zadłużeniu bądź sprzedaży wierzytelności. Podniosła również brak legitymacji czynnej po stronie powoda, gdyż załączone do pozwu wyciągi z załączników do umów cesji nie są podpisane.

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2017r. strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Nie mogła zgodzić się z twierdzeniami pozwanej podważającym wymagalność dochodzonego roszczenia. Pierwotny wierzyciel wystawił bowiem bankowy tytuł wykonawczy, czego warunkiem było min. wymagalność roszczenia. Po zaopatrzeniu niniejszego bankowego tytułu wykonawczego klauzulę wykonalności zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku J. B. (sygn. akt Km 1511/15). Pozwana nie kwestionowała ta wystawionego tytułu wykonawczego. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na poparcie jej twierdzeń odnośnie rzekomej spłaty dochodzonej wierzytelności. W ocenie strony powodowej również legitymacja czynna została wykazała w sposób prawidłowy poprzez dokumenty z podpisem notarialnie poświadczonym. Fakt zakrycie pewnych elementów umowy cesji ma służyć ochronie danych poufnych i nie wpływa na ważność niniejszej umowy. Również z tych powodów zostały załączone wyłącznie wyciągi z załączników do umów cesji, aby chronić dane pozostałych dłużników. Dla ważności umowy cesji również nie jest wymagane zawiadomienie dłużnika o jej zawarciu.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2017r. wymieniła starania jakie podjęła, aby uzyskać dowody na poparcie swoich twierdzeń o spłacie kredytu. Wszystkie one jednak okazały się bezskuteczne.

W odpowiedzi na powyższe powodowa spółka w piśmie z dnia 17 marca 2017r. podtrzymała swoje roszczenie w dotychczasowym kształcie. Dodała tylko, iż prowadzone postępowanie komornicze było bezskuteczne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2012r. pozwana J. M. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) w kwocie 25 571,25 zł do dnia 10 lutego 2017r. Przy czym z kwoty udzielonego kredytu zostały pokryte koszty prowizji – 1 278,56 zł oraz koszty ubezpieczeń- 3 071,25 zł. Tym samym pozwana otrzymała kwotę 21 221,44 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych. Kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej wynoszącej 18,99% w stosunku rocznym. Całkowita kwota kredytu wyniosła 44 348,04 zł, a rzeczywista stopa procentowa 32,52%. Kredyt miał zostać spłacony 60 miesięcznych ratach, a kredytobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty zgodnie z umową oraz harmonogramem. Oprocentowanie należności przeterminowanych wynosiło czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Bank zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku min. naruszenia postanowień niniejszej umowy.

Dowód: - ksero umowy pożyczki z dnia 10.02.2012r.-k. 59-62.

Środki uzyskane z kredytu pozwana przeznaczyła na zakup pojazdu.

Dowód- zeznania świadka A. M.- CD k.89.

W dniu 9 sierpnia 2013r. Bank (...) wydał bankowy tytuł wykonawczy nr (...), w którym stwierdził istnienie zobowiązania pozwanej na swoją rzecz z tytułu umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 10 lutego 2012r., które wynosiło 23 991,22 zł, a składało się z kapitału 22 619,16 zł, odsetek umownych liczonych za okres od 8.01.2013r. do 8.08.2013r- 1372,06 zł. Bank stwierdził, iż przysługuje mu prawo naliczania dalszych odsetek od kwoty kapitału 22 619,16 zł według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, a od kwoty odsetek 1 372,06 zł odsetki umowne. Bank oświadczył, iż roszczenie to jest wymagalne.

W dniu 5 grudnia 2014r. w/w bankowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie (sygn. akt I Co 1406/14). Zasadzono również od pozwanej na rzecz w/w Banku kwotę 161 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dowód:- kserokopia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 9.08.2013r.-k. 67,

-kserokopia postanowienia z dnia 5.12.2014r.- k. 66

W dniu 23 czerwca 2015r. Bank (...) S.A. zawarł z (...) z siedzibą w K. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była również wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej w dniu 10 lutego 2012r. umowy o nr (...) w kwocie 29 607,93 zł (kapitał- 22 518,21 zł, odsetki umowne- 1 372,06 zł, odsetki karne- 5 791,66 zł, koszty- 126 zł).

Bank (...) S.A. zawiadomił pozwaną pismem z dnia 23 lipca 2015r. o dokonaniu przelewu wierzytelności z tytułu umowy nr (...) zawartej w dniu 10 lutego 2012r. na rzecz (...).

Jednocześnie (...) pismem z dnia 23 lipca 2015r. zawiadomiło pozwaną o nabyciu od Banku (...) S.A. wierzytelności z tytułu umowy nr (...) z dnia 10 lutego 2012r.

Również pismem datowanym na dzień 23 lipca 2015r. pozwana została poinformowana przez stronę powodową , że (...) zbyło na jej rzecz zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy nr (...) i poinformowało ją, iż na ten dzień jej zobowiązanie wynosiło 30 605,56 zł, w tym :

- kapitał 22 518,21 zł,

- odsetki 7 896,48 zł,

- koszty 190,87 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 23.06.2015r. wraz z aneksem z dnia 2.07.2015r. i wykazem wierzytelności -k. 18-48,

- zawiadomienie z dnia 23.07.2015r.-k. 49-50

- pismo informacyjne z dnia 23.07.2015r.-k. 51,

- oświadczenie Banku z dnia 21.07.2015r.-k.63-65,

- potwierdzenie wykonania operacji- k. 68.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Dokumenty zaferowane jako dowody przez stronę powodową miały wprawdzie charakter dokumentów prywatnych, jednakże w takim zakresie w jakim ich prawdziwość nie była podważana, zawarte w nich oświadczenia zostały uznane za zgodne z prawdą (art. 253 k.p.c.). Został przeprowadzony dowód z przesłuchania świadka A. M., ale nic nie wniósł do sprawy. Świadek bowiem nie był w stanie powiedzieć w jaki sposób pozwana miała spłacić kredyt już po sprzedaży auta, na którego zakup zastał zaciągnięty kredyt.

W związku z powyższym stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i umowy sprzedaży wierzytelności. Pozwana natomiast nie przedłożyła żadnych dokumentów, a jedynie zgłosiła dowód z przesłuchania w/w świadka.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że w dniu 10 lutego 2012 r. pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której pozwana otrzymała kwotę 25 571,25 zł zobowiązując się do jej spłaty wraz z należnymi Bankowi odsetkami i kosztami w 60 miesięcznych ratach. Okoliczność

ta bezspornie wynika z załączonej przez stronę powodową umowy pożyczki nr (...). Ta okoliczności również nie była kwestionowana przez pozwaną.

Stosunek prawny więc pozwanej z pierwotnym wierzycielem wynika z art. 69 ust 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z dniem sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanej w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Po pierwsze do akt sprawy złożono umowę opatrzoną podpisem pozwanej, której treść potwierdzała zaciągnięcie zobowiązania z tytułu kredytu. Pozwana w toku procesu nie negował autentyczności swojego podpisu. Nie zgłaszał również żadnych innych zarzutów, co do ważności umowy. Nie kwestionował również i tego, że po uzyskaniu kredytu otrzymała należne jej środki. Pozwany podniosła, iż zobowiązanie została spłacone ze środków uzyskanych z sprzedaży auta, na zakup którego zaciągnięto niniejszy kredyt. Jednak jej twierdzenia były gołosłowne. Pomimo prawidłowego pouczenia o powinności dowodowej, wyznaczenia dodatkowego terminu na przedstawienie dowód na poparcie podnoszonego zarzutu spłaty, pozwana nie przedłożyła żadnego dokumenty na poparcie swojego stanowiska. Nie znajduje aprobaty twierdzenia pozwanej, iż nie jest w stanie uzyskać od pierwotnego wierzyciela niezbędnych dowodów. W treści umowy bowiem nawet wynika, iż kredytobiorca ma prawo do uzyskania harmonogramu kredytu, zestawienia spłat itp. Pozwana podniosła również, iż kredyt powinien być spłać jej były partner, gdyż takie zawarli porozumienie. Nie można pominąć, iż umowa ma charakter dwustronnie zobowiązujący. Stroną umowy o kredyt gotówkowy z dnia 10 lutego 2012r. była pozwana, a nie jej były partner. Ustalenia poczynione przez pozwaną z osobą trzecią nie mogą wpływać na jej zakres obowiązków wobec własnego kontrahenta. Może być to źródłem roszczenia regresowego.

Sąd nie miał wątpliwości, co do legitymacji czynnej po stronie powodowej. Powód przedstawił bowiem umowę sprzedaży, z której jednoznacznie wynikało, że Bank (...) S.A. we W. przeniósł na rzecz (...), który następnie na rzecz powodowego funduszu grupę wierzytelności szczegółowo opisanych w załączniku do umowy. Powód dołączył odpis tych załączników, w których treści wymieniona była wierzytelność wobec pozwanej. Dokument zawierał bowiem zapisy identyfikujące jednoznacznie przedmiotowe zobowiązanie, w tym numer umowy, imię i nazwisko dłużnika wraz numerem PESEL, adres zamieszkania dłużnika. Wszystkie te dane były zbieżne z tymi, które zamieszczone były w umowie kredytu. Podkreślenia wymagało przy tym, że strony umowy sprzedaży nie musiały uzyskiwać zgody pozwanej na zawarcie umowy cesji przez bank. Kwestia zbywania wierzytelności przez bank na rzecz towarzystw funduszy inwestycyjnych została bowiem ustawowo uregulowana. Zgodnie z treścią art. 92a ust 1 pkt 1 ustawy prawo bankowe -bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności. Jest to tzw. model transakcji sekurytyzacyjnej, w którym zbycie wierzytelności (pakietu wierzytelności) następuje na podstawie umowy cesji (art. 509 k.c.). Podkreślenia wymagało przy tym, że w aktualnym stanie prawnym dla ważności zbycia nie jest potrzebna zgoda dłużnika.

Sąd również nie miał wątpliwości odnośnie wysokości dochodzonego roszczenia. Kredyt został udzielony w kwocie 25 571,25 zł i kwota pozostała wypłacona pozwanej. Wobec braku spłaty Bank wystawił bankowy tytułu wykonawczy, w którym stwierdza, iż wymagalne zadłużenie pozwanej na dzień 9 sierpnia 2013r. wynosi 23 991,22 zł (22 619,16 zł kapitał, 1372,06 zł odsetki). Przy czym zgodnie z treścią umowy o kredyt wierzyciel miał prawo naliczania dalszych odsetek od kapitału w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego oraz odsetek ustawowych od skapitalizowanych odsetek. Stopa, według którego dokonano wyliczenia oraz kwota, od której jej liczono odsetki zostały wyraźnie określone w treści bankowego tytułu egzekucyjnego. Natomiast

W konsekwencji uznając powództwo za udowodnione, co do zasady sąd uznał, że również wysokość roszczenia została w odpowiedni sposób wykazana. Pozwany nie podjął skutecznych starań, aby wykazać, że spłacił zobowiązanie w innej części niż wykazane zostało w dokumentach załączonych do akt. Nie było więc podstaw, aby przyjąć, że dochodzona przez powoda kwota należności głównej jest zawyżona. r. Nadto powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek

umownych w wysokości 4-krotności stopy kredytu liczonych od dnia wytoczenia powództwa od należności głównej i skapitalizowanych odsetek. W ocenie sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzeczono w pkt I.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty składała się kwota 1627 zł uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu, kwota 4 800 zł tytułem wynagrodzenia adwokata, kwota 4,07 zł tytułem kosztów prowizji za przelew w e-sądzie oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.